

(המשך מעמוד 41)

כאחת הנשים היפות בחיפה, גדלה בפניי מייית'הנוער הדסים. התחרות פתחה בפני איריס דלתות רבות. היא הוזמנה מיד להשתתף בתצוגות-אופנה, ותוך חודשים אחדים הצטרפה לשורה הראשונה של הדוגמניות. צלמי האופנה והפירסומה לא פיגרו הרבה אחרי מהכנני התצוגות. הם גילו כי לא רק העין הרגילה אוהבת את איריס, אלא גם עדשת המצלמה. מאז גיל 16 ועד היום, איריס היא אולי האשה המצולמת ביותר במדינת ישראל, מלבד גולדה מאיר.

את הזמן הפנוי מתצוגות ומצילומים התחילה איריס להקדיש לציור. למי שהיה בונן בציוריה היה ברור כי היא לא רק יפה, אלא גם כישורנית. תמונות שלה החלו לפאר את קירות בתיהם של אספנים. הפרק שלפני הסמים בחייה של איריס היה פרק השירה. מבלי להזיח את הדוגמנות, שממנה התפרנסה, ואת הציור שאותו אהבה, היא התחילה לכתוב שירים. בשירתה חשפה איריס את עצמה יותר מאשר בכל עיסוק אחר שבו עסקה. היא סיפרה על מאבקה בבית, על כשלון חיי הנישואין של הוריה, על הדסים, על אהבו תיה ואכזבותיה ועל הציורים שלה. לפני כשנתיים נעלמה איריס. היא התאהבה באמסטרדם, וערכה רק גיחות ספורות לארץ, שגם בהן לא הירבתה להראות את עצמה. יש הטוענים כי באותה תקופה החלה התמכרותה לסמים. על איריס עבר משבר נוסף. באחד

מפתתרת דווידסקן יפה וגם כישורנית

הימים, כשנסעה במכונית הדהישה שלה אירעה לה תאונה. איריס נפגעה בפניה ונתורה לה צלקת. לגבי כל אשה יפה צלקת היא יותר מאסון, לגבי דוגמנית, צלקת היא שואה. למרות שכלפי חוץ נראה כי איריס מתברת על הצלקת, שאתה היא ניסתה להסתיר בתסרוקת חדשה, טוענים הקרובים לה כי פרשת התאונה דחפה אותה עוד יותר לעולם הסמים שאותו הכירה חודשים אחדים קודם לכן.

נראה כי גם אם היא לא נגמלה עד כה, תוכל איריס בעלת כוח-הרצון הבלתי-רגיל והאופי החזק והעצמאי שלה, להתגבר על הסמים. אולם, איריס מאיימת עתה סכנת-חיים. אם אומנם החליט העולם התר-תון הישראלי, שהיא הלשינה למיטרה ועזרה לשוטרי מחלקת-הסמים לעצור סוחרים סמים, אין ספק כי הם לא ישכחו זאת וינסו להפרע ממנה. איריס מכחישה, כמוכן, כל קשר למישר טרה. לדבריה היא שונאת שוטרים, וכל מגעיה עדין כה עם המיטרה היו חוויה שאין היא רוצה להיזכר בה. "גם אם הייתי נרקומנית, מה שאני לא, וגם אם המיטרה היה מאיימת להרוס לי את החיים, מה שהיא עדיין לא עשתה, לא הייתי מסגירה אף אחד. זה פשוט לא העניין שלי ואני לא מקבלת משכורת מהמיטרה". הסבירה. החיים חייבו איריס פעמים רבות, ונתנו לה הזדמנויות על גבי הזדמנויות. יתנו לה כי סוחרים-סמים הקשוחים יתנו לה ליהנות מהספק, למרות שקציני מיטרה, מודע או בשוגג, סיבכו אותה בפרשת הסמים האחרונה. אחרי הכל — הדוגמנית-ציירת-משוררת היפהפיה היא רק בת 23.

יוכי ינאי

(המשך מעמוד 43)

האם את בעצמך רשמת גברים בצמד בידועין ובודאות שהם נשואים? על השאלה הראשונה השיבה הלנה ב-חיוב, ועל כל יתר השאלות בשלילה.

להלן מימצאי מכון הפוליגרף: "הנ"ל סובלת ממחלת-לב ומדופק בלתי-סדיר. כמו כן הצביעה הבדיקה על-כך שהנבדקת נמצאת במתח נפשי רב. ברור ששני הדברים האלה השפיעו לרעה על מהלך הבדיקה, והיקשו במידה מסויימת על פיע-נוח התוצאות.

"תוך כדי מיגבלות אלה יש לציין שלא אובחנו בתוצאות המיבדקים סימנים הר-מצביעים על אמירת שקר, ואנו בוועה שהנ"ל דוברת אמת לגבי שאלות אלה. בכבוד רב, המכון הישראלי לפוליגרף. בראש המכון עומד ויקטור כהן.

דעות קדומות

וגזעניות

עיון קל בשאלות, כפי שנוסחו, מבי-היר כי הן משאירות מקום לספקות. כך, למשל, אין שום הסבר לגישות "זוגות רבים". המילה רבים חלה על המיספר 20 באותה המידה כמו שהיא חלה על המיספר 2000. כאשר עמדה הלנה להיבדק פעם נוספת, ביוזמת העולם הזה, ולהשיב על שאלות שפירטו מיספרים מדוייקים, היא התמוטטה.

גם הניסוח "תמורה כספית" מאיר עדיין מקום לתמורה אחרת, שאינה כסר-פית. יכול לקבל וטובת-הנאה כלשהי כדי שיפגש עם בחורה. השאלה, כפי שנוסחה, אינה מתחשבת באפשרות כזאת. ספק אחד עולה מתוך הניסוח "האם את בעצמך רשמת גברים בצמד בידועין, ובי-וודאות שהם נשואים?" יכולה היתה אחת הפקידות לרשום גבר נשוי. או אחרת — יכלה הלנה עצמה לרשום גבר נשוי, מבלי שבדקה קודם את מצבו המישפחתי, ובכך לא ידעה בוודאות שהוא נשוי. השא-לה, כפי שנוסחה, אינה מתייחסת לאפי-שרויות אלה.

הלנה הודתה כי מדי שנה חייבים לקור-הותיה לשלם דמי-הרשמה מחדש. היא טענה כי לקוחות, שאינם מרוצים מהשרות שניתן להם, פטורים מתשלום זה. אולם העובדה שמדובר בסכומים גבוהים של 15 אלף עד 22 אלף לירות ויותר מהווה ניגוד-אינטרסים לעצם השרות שמתחייב המישרד לתת, שכן, הלנה הודתה גם כי עיקר הכנסותיה באים מדמי-ההרשמה, ולא מהתשלום עבור נישואין שיצאו לפועל. במודעה שפירסמה הלנה בעיתונים, אח-רי השידור בטלוויזיה, היא הזמינה את לקוחות צמד להתקשר אלי "לשיחה מלבי-אילב". הלנה הודתה כי היא הקליטה את המתקשרים אליה בלא ידיעתם. לדבי-ריה, עשויים הדברים שאמרו לשמש לה-עדות בעתיד.

הלנה מוכנה להשתמש בכל אמצעי כדי להוכיח את צידקתה. מאידך, קיימת גם האפשרות כי ישנם לקוחות או לקוחות-לשעבר, שיש בידם עדויות העשויות להר-כיח את ההיפך. אולם אנשים הנוקטים לעזרת מישרד שידוכים, בדרך-כלל, מתי-ביישים בכך, לכן סביר כי גם אם ידועים להם דברים, לא יעידו במישפט הצפוי. הלנה עמ'רם שימשה כבר בעבר נושא לפולמוס ציבורי בוערי-אנפין. היה זה לפני שנתיים, כאשר פורסם ראיון עימה בעולם הזה (2083). בראיון זה נתנה הלנה ביטוי לדעות קדומות וגזעניות, ואף הסבירה איך הגיעה אליהן. הכתבה נכתבה על-ידי שרית ישי באירוניה עוקצנית, אך היו שלא הבינו זאת, והתרעמו על האפשרות שניתנה להלנה להשמיע את דעותיה הגיועניות בשבועון זה.

באותו ראיון אמרה הלנה, בין השאר: "אבי הוא ממוצא צ'כי, אמי עיראקית. בין אבי לאמי היה פער עצום. ובגלל זה, כשאני באה לשדך מישהו למישהי, חשוב לי נורא המוצא. אני יודעת שפרענק לא ילך אף פעם עם אשכנזיה, יש הבדל במנטליות. אני מכירה את זה מהבית. "אצלנו היתה לא היה בית. כל הזמן מריבות, מיטשה חיים קשים מאד. הייתי ילדה יפה וגאה, והתחלתי לשקר. זו היתה הדרך היחידה שאיבילי להצליח בחברה. שיקרתי שאני בחו"ל, שיקרתי שאנחנו עשירים, שיקרתי שאני אשכנזיה... כל החיים שלי שיקרתי בשביל להיות מי-שהו".

השבוע עמדה הלנה בתוקף על-כך שהיא דוברת אמת, ושאנשי הטלוויזיה שיקרו, על כך יפסקו בית-המישפט.

יוכי היילמן

(המשך מעמוד 33)

פעמים רבות באופן רישמי. להפתעתו של לה-פונטיין אמרו לו בקונסוליה כי אין להם איש כזה ושאיף פעם לא היה להם. זה היה מוזר ביותר מאחר שגם הרוסי וגם לה-פונטיין היו ידועים מאד בקהילה הדיפלומטית בקושטא.

ברמן נזכר כי יומיים קודם לכן הוא קיבל ידיעה על כך שרוסים העלו למטוס רוסי שהמריא מקושטא לאיסטנבול אדם חבוש מכף-רגל ועד ראש. הקשר היה ברור ולברמן לא היה ספק כי כוונתו של סגן הקונסול הרוסי לערוק התגלתה לרוסים והם החזירו אותו למוסקווא.

כאשר שנים אחר כך התפוצצה פרשת פילבי, היה לברמן ברור גם מי היה האיש שדיווח לרוסים על כך. לאחר תום המיל-חמה, חזר ברמן בשנת 1946 לישראל, ופתח מישרד עורכי-דין פרטי בתל-אביב. בין לקוחותיו היו שניים מפורסמים: אפריים אילין שכבר אז היה איש-עסקים עשיר, ואחד מבכירי הכתבים של ידיעות אחרונות, ה"ר עזריאל קרליבך.

פוטש

עיתונאי

אשר הכין קרליבך את המרד הגדול שלו בידעות אחרונות, הוא התייעץ עם ברמן כיצד לעשות זאת מבחינה חוקית. קרליבך אירגן או בסודי-סודות כמעט את כל כתבי ידיעות אחרונות כדי שיקומו בוקר אחד, יעזבו את המערכת ויקימו עיתון חדש בשם מטריב. בלילה של הפוטש העיתונאי הגדול נשלח ברמן אל מו"ל ועורך ידיעות אחרונות יהודה מוזס, אביו של העורך הנוכחי נוח מוזס, עם רשימה של תנאים אולטימטיביים קשים במיוחד. היה ברור גם לקרליבך וגם לברמן שמוזס לא יסכים או יוכל לקבלם. "מוזס היה אחד האנשים שהכי הרשימו אותי בחיי", מספר ברמן. "ישבתי מולו ואמרתי לו שממחר עוזבת אותו כל המערכת שלו. היתה לנו שיחה שקטה ונעימה. מוזס היה סטואי ממש, וניהל עימי שיחה כאילו לא קרה דבר. רק בשעה 11 בלילה הוא הסתכל על השעון, ואמר לי: 'השיחה שלנו מאד נעימה, אבל אני צריך להקים הלילה עיתון חדש, אז תסלח לי'.

"לקרליבך אומנם היו הכתבים, אבל היה חסר לו כסף. הוא ידע שאילין הוא לקוח שלי וביקש ממני לקשר ביניהם. קרליבך ואריה דיסנצ'יק הציעו לאילין לקנות 50 אחוז מהעיתון החדש תמורת 5000 לירות. אילין החליט אז שזה לא עסק טוב וסירב. אחרי הסירוב של אילין לא פנו לעובד בן-עמ"י ותמורת 10.000 לירות מכרו לו 50 אחוז ממניות העיתון שלהם."

אחד הגדולים

בארץ

שנת 1947 סגר ברמן את מישרדו והתגייס לצה"ל. "לא גויסתי למודיעין כי בתיק שלי היה כתוב שאני נמנה על הפורשים. גויסתי לאכ"א ואחר-כך לגדוד מרגמות. איתי בגדוד היה גם מוטקה ציפורי, היום סגן שרי-הבטחון, אולם בעוד שאני הייתי רב-סרן, הוא היה חייל מתחיל."

לאחר תום המלחמה לא רצה יותר צה"ל בברמן. הצבא לא ידע מה לעשות בו ושלה אותו לשרה חודשי הרצאות בשביל המגבית היהודית המאוחדת באר-צות-הברית. אז פגש ברמן שוב בלקוחו לשעבר, אפריים אילין, אילין עסק אז בהקמת מיפעל המכוניות הישראלי הראשון קיזור פריזר והציע לו להשתחרר מצה"ל ולשמש כיועץ-המישפטי של המיפעל ה-חדש. ברמן קיבל את ההצעה. כעבור כמה חודשים מונה כמזכיר החברה, וכמה חודשים אחר-כך כמנהלה הכללי.

בשנת 1954 עזב ברמן את קיזור פריזר, הרבה לפני ההסתבכות של חברה זו. הוא חזר ופתח מישרד עורכי-דין בתל-אביב, והתחיל ליצור קשר עם אנשי חוץ-לארץ שלהם השקעות בישראל. "אני אוהב לנסוע לחוץ-לארץ, לכן בחרתי דווקא בסוג זה של עריכת-דין. מישרדו התפתח הלך, עד בחירתו לכנסת, עת נאלץ להקטין את היקף הפעילות של מישרדו. נחשב ברמן אחד הגדולים בארץ בכל הנוגע ליחסים מיסחריים עם חברות-חוץ.

הטבעי ביותר היה כי הוא ייכנס לחיים

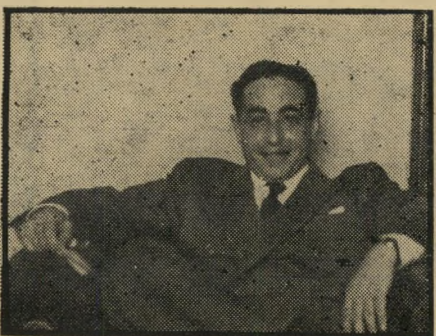
הפוליטיים של ישראל מטעם חרות, אולם הוא סירב להזדהות עם מפלגה זו. "לא נכנסתי לחיים הפוליטיים. מישהו רשם אותי כחבר מפלגת הציונים הכלליים ובמשך שנים רבות, עד שנת 1968, היה בא גובה בכל חודש, ולוקח ממני כסף. בכך הסתכמה כל הפעילות הפוליטית שלי.

"בשנת 1968 פנו אלי סרלין שהיה עורך-דין, ויוסף ספיר שאותו הכרתי בעת שהיה שר-התחבורה וכשהייתי אני מנהל קיזור פריזר, וביקשו ממני לרכו את ועדת הבחתי רות של המפלגה. כך התגלגלו החיים הפוליטיים שלי. נכנסתי לסניף תל-אביב של המפלגה, נבחרתי ליושבר-ראש מוזכרות הסניף ובשנת 1974 ליושבר-ראש המוזכרות הארצית של המפלגה הליברלית."

רודף

שמלות

רמן, מי שידוע כיום כשולט בסניף תל-אביב, הסניף החזק והגדול ביותר של המפלגה הליברלית, וכאחד האנשים הר-חוקים והקובעים במפלגה זו, מתגורר בדי-רה בת שלושה חדרים בשכונת בבלי בתל-אביב. למרות שהוא בן 66 לא היה ברמן

מועמד ברמן חיי רודף

נשוי מעולם. "שלוש פעמים הייתי כמעט נשוי. בפעם הראשונה היה זה לבחורה שהכרתי באנגליה, בעת שלמדתי שם. היינו מאוהבים ורצינו להתחתן, היינו נלהבים כמו כל זוג צעיר, אבל פיתאום עצרתי בעצמי. ידעתי שכל שאבא שלי היה מתקדם, בשבילו תהיה זו מכה קשה אם אביא לו גויה הביתה. זה היה יותר מדי בשבילי רב, אפילו אם היה זה רב שידע שהבן שלו נולד אפיקורס.

"בפעם השנייה היה זה בשנות השלושים שלי. הכרתי בארץ בחורה ורצינו להתחתן, אלא שההורים שלה התנגדו. הם טענו שאני ידוע כרודף-שמלות ולא רצו שהבת שלהם תהיה נשואה לאחד כזה. הבחורה נכנעה להורים.

"הפעם השלישית שהייתי ממש מאוהב, ואני לא כולל בתוך הרשימה את כל ההתי-אהבויות הקטנות והפחות רציניות, היתה לא מומן, לפני כמה שנים. ניהלתי מערכת-יחסים הדוקה ונהדרת עם אשה שמאד אהבתי, אבל היא היתה נשואה. בסופו של דבר היא לא עזבה את בעלה, נסעה איתו לחוץ-לארץ והקשר בינינו ניתק."

ברמן אוהב את חיי הפנוקים. "היום, אני מודה לאלוהים שלא התחתנתי. יש לי חיים חופשיים ונעימים ואין לי אחריות לגבי אף אשה. הדברים הקטנים לא מפריי עים לי. את ארוחת-הבוקר מכינה לי עוזרת-הבית. ארוחות צהריים וערב אני אוכל במיסעדות. אני אוהב לאכול טוב, אבל אם אני צריך להחליט אם לאכול במיסעדה טובה מאד, ועלי ללכת לשם מרחק הגון, או במיסעדה פחות טובה הנמצאת לידי, אני מעדיף את הפחות טובה."

במשך שנים נהג לנסוע לחוץ-לארץ, כדי לטייל ולנוח, כמה פעמים בשנה. "בשנים האחרונות אני כבר לא צריך את זה. אני נוסע כל כך הרבה בשביל העבודה והלקוחות שלי, שאני מצליח לשלב את הבלויים בנסיעות העיסוקיות." הוא מודה כי הוא מקפיד להתגורר במלונות הטובים ביותר, "חוץ מאשר בשווייץ, שם המלונות בני ארבעת הכוכבים טובים כמו המלונות של החמישה כוכבים."

(המשך בעמוד 48)